

Bouda

Jaroslav
Velinský

Případ
bezděčného
detektiva
Oty Finka

Bouda

Knihy Jaroslava Velinského
v nakladatelství MYSTERY PRESS

Ota Fink

Tmavá Studnice
Strašidlo minulosti
Velice dlouhé schody
Volání odnikud
Cesta pro vraha
Dívka s copem
Přibližné řešení
Zahrádka smrti
Bouda

Augustin Veliký & spol.

Spravedlivá pistole
Mys Mrtvého muže
Hra na smrt
Mrtvý z Olivetské hory
Krvavá fontána
Malý zelený slon
(v souboru **Případy Augustina Velikého & spol.**)

Připravujeme

Případ výjimečné klibny

**Případ
bezděčného
detektiva
Oty Finka**

Bouda

**Jaroslav
Velinský**

**Mystery Press
2026**

Všechny osoby románu jsou vymyšlené a za jejich jednání autor neodpovídá. Právě tak i místa, kde se děj odehrává, a rekvizity v ději nepostradatelné jsou jen stylizovanými obrazy míst a věcí skutečných.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jaroslav Velinský – heirs, 2007

Cover Illustration © Jaromír 99, 2026

Book Design © Veronika Kopečková, 2026

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-003-4 (pdf)

Mé trpělivé ženě Vladimíře

1

Chlápek ležel naznak, jako by se opaloval. Sluneční brejle neměl, ani zeleněj jitrocelovej lupen na nose neměl. Ostatně neměl ani nos; inu, i takový věci se můžou stát. Může se stát i to, že smrdím jako tuhle na jaře, kdy do mě banda lotrasů nalila celý jezero rumu, abych změk a všecko vykecal. (Nevykecal jsem nic.) Nebo taky za těch zlatejch telecích časů, kdy jsem se tu a tam namazal, abych netrhal partu, a pak jsem si pro to celej tejden nadával. Ani nevím, kdy se mi to stalo naposled, ale jistě někdy daleko v minulosti; v budoucnosti se to bude těžko opakovat.

Pokud se přítomnosti tejká, na tý zase tak moc nesejde, když se mi tak dobře spí a mám krásný sny. Už ten měsíc, co tak strašně rychle vylejzá nad vodorovným zrcadlem, ve kterým druhej zapadá... Oba mají tvář, jenomže ta dole je negativ tý horní – ani nevím, která z nich je krásnější. Slyším ševelení, a jak by taky ne; to zrcadlo není skleněný, ale mořskohladinový... Jaký je to pěkný slovo, že jo; mořskohladinový. To jsem vymyslel sám. Jenže moře neševelí, to jsou voskový listy, možná je to vavřín pro vítěze nejtěžší disciplíny: sbalit holku, která se sbalit nechce dát. Ale ne – je to keř, pod kterým ten měsíc líbám, teda tu holku, kterou jsem samozřejmě

sbalil – a vlastně nesbalil, jelikož ona sbalila mě, i když jsem nechtěl. Ostatně ani keř to není; je to parta chlapů, vyměňují si polohlasem názory na to, jestli spím, nebo jsem mrtvej, aniž by vzali v potaz, že jsem s nima pil rum, abych netrhal partu (nebo abych změknul a všecko vykecal), a teď to mám a oni taky.

Měl bych jim vysvětlit, že mrtvej nejsem, vzhledem k tomu, že můžu myslet na holky – teda aspoň na tu jednu, když nepočítám ten zrcadlový odraz v mořský hladině... A spát se mi teda chce; jako zvířeti v noře pod keřem s voskovéjma listama, zatímco venku poletuje první sních.

Takže dobrou noc.

Ta divná vůně, do který se probouzím a v který zas usínám... Když se nad tím zamyslím, docházím k názoru, že já tak étericky nezaváním. Étericky, dámy a pánové a pane doktore Myslivečku, vonějí andělský bytosti, rusalky a podobně, ale nemůže tak smrdět boxer welterový váhy (i když v důchodu), a navíc se to vůbec nesrovnává s analytickým myšlením, kterýho se právě soustavně dopouští. Ten boxer. Teda já. Musel bych se v rumu rovnou koupat, povídám si, aby to ze mě takhle táhlo. A oblečenej. Jako kdybych upad do sudu malvazu, co v něm dal hrbatej anglickej Richard demokraticky utopit toho politicky nespolehlivýho příbuznýho. To si nevymejšlím, napsal to Šejkspír podle skutečnosti a byli jsme na tom s Housetem v Sevastopolu.

Konečně jsem se pohnul. Dopravil jsem si k nosu zápěstí a číhnul na hodinky. Docela jako člověk, kterej za kuropění otevře oči a hned se shání po nějakým orloji, anžto není nad to vědět, v kolik se to probral z milosrdnejch mdlob do toho zlýho a ošklivýho světa, kde ho nic dobrýho nečeká. A ještě k tomu v sudu malvazu vedle chlapa bez nosu.

„Kamaráde,“ povídám mu (ne moc nahlas, abych ho třeba předčasně neprobudil), „čtvrt na pět. To jsme to dopracovali.“

Ten chlápek se tu zaručeně neopaloval. Když se hodláte opalovat, přece si nelehnete pod nízkéj prkennej strop neboli tlo, ze kterýho visí něco jako stříška nad výkladem bejvalýho Crawat's Clubu Na Příkopech a zespoda je v něm vypálenej cejch. Není to moc vidět, ale že oči mám našťestí dobrý, identifikuju ten cejch jako německýho orloptáka s háknkrajcem v pařátech a s letopočtem 1942. Jenže kdypak byl takovej letopočet? Tenkrát mi bylo deset, pokud má chatrná a zřejmě poněkud pošramocená paměť – aha! Čím je pošramocená, když ne rumem, o to jsem se měl zajímat nejdřív.

Sáhnul jsem si dozadu na hlavu, kde mi to tupě a bolestivě tepalo. Sss... Boule zvíci holubího vejce.

Všichni spisovatelé dobrodružnejch knížek byli nejspíš holubáři. Já osobně v životě viděl mnohem víc boulí, než o kolika jsem se kdy dočet. Holubů, těch už jsem viděl tisíce. Ale holubí vejce, ke kterejm se v literatuře boule přirovnávají, jsem na mou duši neviděl ani jedno. Pro mě za mě mohly ty boule klidáňko bejt zvíci bzdla nebo ušrumu.

Ten strop nade mnou byl stůl zespoda.

Ležel jsem pod ním jen částečně, jako bych usnul a někdo ho nade mě přitáh, ale jen tak akorát, aby mi nesvítíl do očí ten bledej měsíc někde nade mnou.

Blbost. Někdo mě vzal přes kokos, nejspíš támhletím. Ta věc se válí na podlaze kousek ode mě; vypadá na nohu od stolu, ale nějakýho jinýho – tomu, co pod ním ležím, žádná noha nechybí. Po tý pumelici jsem se nejspíš skácel a někdo mě křísil nějakým pitivem, asi prvním, který mu přišlo do ruky, a podle toho divnýho smradu to muselo bejt sakra exotický pitivo – něco jako rum pokřtěnej jódovou tinkturou. Nějakej takovej *jakamarus*, ne že bych ho snad někdy pil, ale podle názvu soudě musí smrdět strašně. Asi jako já. Může se něco podobnýho stát v normálním světě? Neřek by mi ten chlápek vedle, co jsme to vlastně chlastali, kde jsem se tu vzal, jak se jmenuju a kterej je rok?

Jak to tak vypadá, neřek. Nevypadá, že by mu bylo do řeči, i když nosem se nemluví.

Ale bez něj se toho taky moc nenakecá.

Jedna ruka mu někdy vloni ulítla směrem ke mně, jako kdyby mě chtěl popadnout za loket a zacloumat se mnou, ale nakonec si to rozmyslel a nechal to plavat.

Třeba to tak dokonce bylo...

Přemoh jsem se a na tu ruku sáhnul.

Byla ledová a mírně ztuhlá; řek bych, že ani zaživa nebejvala nejměkčí, stejně jako moje ruce. I když neměla nápadný mozoly a zažranej šmír, byla to ruka pracujícího, kterej to pěkně dopracoval. Ted'byl tuhej a já si vedle něj ustlal, jako by tu široko daleko nebyl útulnější flek na spaní než vedle mrtvolý.

A co vlastně bylo široko daleko? Neměl jsem ponětí.

V kebuli mi zelo okno, že by se v něm na konci roku mohla vyfotit celá III. třída B Pokračovací školy kovodělné i s třídním učitelem Matějkou. Tím oknem v mý hlavě řádně táhlo (nejspíš ušima a Eustachovou trubicí), jelikož se d-do mě d-dala třesav-v-vka a na-jed-nou jsem měl spoustu starostí, abych udržel vnitřnosti uvnitř. Zatnul jsem zuby, polknul a představoval si, že během mojí služby u setniny se nic zvláštního nestalo; jen jsem si prostě hodil šlofika pod stolem vedle neznámýho vojína.

Trošku to pomohlo.

Vysunul jsem se zpod stolu a pokusil se vstát.

Povedlo se mi to hned napotřetí s mírnou pomocí jakýsi milosrdný židle, která šla kolem. Ukecal jsem ji, ať laskavě moment postojí, opřel se oběma rukama o její opěradlo, přes který byl přehozenej nějakej tmavozelenej baloňák, a ve svitu nikolivěk bledýho měsíce, ale okna ve stropě, jsem se rozhlídl po stole.

Byl to takovej sešlej, pokroucenej stůl; na jeho desce bylo přibitý starý lino, který mělo všechny barvy a dohromady vlastně žádnou.

Sem tam bylo na okraji popálený od zapomenutejch cigaret a stály na něm dvě hořčicový skleničky s láskou od tuzemskýho rumu. Zdálo se, že na dně ještě trochu rumu zbylo a zrovna tak na dně skleniček – ale byl to opravdu spíš takovej rumovej nádech, pára, sen o rumu – ne že by se mi zrovna o něm chtělo snít. Ale byl tam; nebo tam spíš bejval. Zato po láské od jódový tinktury, nebo dokonce jakamarusu nikde ani čuch.

Kolem stolu se vyskytovalo ještě pár dalších židlí; byly každá jiná, dvě z nich ležely na podlaze a jiný zase stály u protější zdi.

Přímo u stolu, jak by se slušelo na pořádný židle, nestála kromě té můj ani jedna.

Zved jsem z jejího opěradla ten kabát a prohledal mu kapsy. Nebylo v nich lautr nic – jako kdyby ho zrovna sundali z věšáku u Nehery.

Přehodil jsem ho zpátky přes opěradlo.

Teprv potom jsem se rozhlíd trochu líp po tom dost divným interiéru. Bohužel ani důkladnější pohled mi neřek nic, co bych mohl použít k napsání adresy, kdybych si sem eventuálně chtěl poslat vlastní parte nebo pozdrav z dovolený. Byla to náramně divná cizina, celá dřevěná, nízká a jaksi vlhká a sychravá, s dvojicema malejch okýnek v delších protilehlejších stěnách, zvenku zřejmě zabetonované; šedavý světlo, který vlastně ani nevrhalo stíny, sem šlo jen tím světlíkem nahoře, zvenku oroseným jakoby sraženou mlhou.

V užších stěnách byly naproti sobě dvoje dveře; a jelikož dveře jsou k tomu, aby se jima chodilo odněkud někam, povídám si, že bych těmahle mohl taky někam dojít – například tam, kde se nepohybují jen tak zničehonic sem tam bezduchý těla. Víc jsem toho zatím od života nežádal a bejval bych s tím byl spokojenej. A tak jsem namířil k jedné z těch dveří, byly to ty bližší, a cestou k nim jsem nemusel překročit mrtvolu, což by mi vůči ní bylo připadalo nezdravě, ani tu ulomenou nohu od stolu umazanou krví a ostatníma věcmi, což by mi bylo zase připadalo eklaft. Z čehož lze soudit, že v tu

chvíli jsem ještě zdaleka nebyl v pořádku a poněkud mi šplouchalo na maják, což bylo dokonce docela zřetelně slyšet, když jsem trochu našpicoval uši.

Všimnul jsem si toho zrovna teď, když jsem se vydal k těm dveřím, ale nebyla to metafora neboli přirovnání mé hlavy k majáku, protože se to ozejšovalo odněkud zvenku; šplouch – plesk... a zase: šplouch – plesk... a tak dále, pořád stejně, že by z toho jeden usnul.

Jelikož jsem ale měl naspáno do aleluja, radši jsem popadl za kliku, mosaznou jako u nějakých historických a lepších dveří, a pootevřel jsem. Opravdu jenom pootevřel; rozrazit dveře dokořán mi připadalo stejně neurvalý jako překročit mrtvole nohy. Možná jsem se taky bál, abych tam nenašel něco ještě horšího.

Jenže za dveřma nebylo nic.

Může vám to připadat jako pitomina, že tam nic nebylo, ale mám si snad něco vymyslet? Momentálně nebylo co; byl jsem rád, že si pamatuju vlastní jméno. Když jsem vykouk z těch dveří (případně nakouk do nich – pořád jsem totiž nevěděl, co je uvnitř a co venku), viděl jsem něco jako vodou rozředěný mlíko bez hranic. Šplouchání zesílilo; pak jsem v tom rozředěném mlíku zahlídl něco vodorovného asi tak ve vejšce pasu, ztrácelo se to vlevo i vpravo v tom – ale, sakra, jakýpak mlíko, mlha to byla, mlha hustá jako bramborová kaše, mizelo v ní všechno; ale když jsem udělal krok k tomu něčemu vodorovnému a hmátnul na to, setkal jsem se se studeným dřevěným klandrem, přes kterej bylo možný nahlídnout o nějaký ten metr níž, a tam pomaloučku, polehoučku narážela voda na dřevěnou vydutou stěnu, šplouch – plesk, šplouch – plesk...

Pak se najednou odněkud něco vyřítilo s příšerným plácáním, napřed jsem se děsně lek, div jsem přes ten klandr nepřepad, načež jsem poznal kachnu a konečně mi došlo, že jsem na lodi.

Až do týchle chvíle jsem jednal jako pár let vypnutej stroj, kterej najednou spustili. Ztuhlý mazadla, vyschlý ložiska a zrezivělý

převody, každej zub teprv hledal jinej zub, všecko to harašilo a skřípalo a rozbíhalo se to pomalu, pomaloučku... Vzpomněl jsem si na toho mládence bez nosu, vedle kterýho jsem se vzbudil; to byl zřejmě fakt, nezdálo se mi to. Ale jak jsem se sem dostal, proč jsem sem chodil, kdo mě praštil, to mi pořád nedocházelo. Podle mejch hodiněk bylo čtvrt na pět – vlastně už skoro půl, ale jestli odpoledne, nebo ráno, to jsem nevěděl. Podle mlhy mi to spíš připadalo jako ráno, ale co s tím, když kromě tý jediný splašený kachny jinak nikde nic?

Aha, ten chlápek, povídám si, ten by pro mě moh mít nějaký informace – a šel jsem zpátky tam, kde jsem se probudil pod stolem.

Odtáh jsem stůl nad nebožtíkem kousek dál. Zachytil jsem půllitrovku od rumu, která se chystala zřítit na podlahu, a postavil jsem ji někam jinam. Světlo shora padlo na obličej na podlaze – předtím, ve stínu stolu, jsem si nevšimnul, jak je zřízenej k nepoznání – a na nos, kterej jako by nějaká příšerná rána zarazila dovnitř hlavy tak, že ze strany nebyl takřka žádněj, i když zepředu bylo znát, že tam přece jen před časem – a možná ani ne tak dlouhým – nějakěj bejval. Připadalo mi, že se ten chudák musel čelně srazit minimálně s tramvají, ale klidně to moh bejt třeba rychlík, africkej buvol nebo zřícená pavlač. Nevidět už v životě pár všelijak poznamenananejch nebožtíků, asi bych zezelenal a začal hledat WC... Což ovšem můžu i tak.

Znova jsem vypad ven, ale nenašel jsem nic, leda jedno místo, kde klandr chyběl. Přitom jsem taky zjistil, že loď není moc velká, něco jako pramice s domečkem, vzpomněl jsem si na kapitána Flinta a došlo mi, že jsem se ocit na hausbótu; což bylo potěšitelný, jelikož hausbót bejvá ukotvenej u břehu, takže odtud nebudu muset plavat někam, kam v mlze není vidět.

Pak jsem se ještě jednou vrátil k nebožtíkovi.

Tak to vidíš, kamaráde, povídám mu – jsem nějakěj Ota Fink, těší mě. Tebe zabili, mě přizabili. Nemám šajna proč a co jsme tady

spolu dělali, jestli jsme byli kámoši, nebo se viděli prvně, případně se vůbec neviděli, a kdo a proč nás tu mlátil po hlavě nohou od stolu... Ostatně – kdepak je ten stůl bez nohy? Nevidím žádné stůl bez nohy, zato je tu mládenec bez obličeje, no tak, nemá náhodou v kapse občanku, rodnej list nebo aspoň legitku na tramvaj? Sehnul jsem se a přemoh nechuť, jakou chová každé živé k mrtvým. Proč...? Nejspíš proto, že mrtvej je záhada; nepatří ani sem, ani tam, dokud se nezačne nápadně odlišovat.

Tenhle měl ještě čas, dokonce ani docela tuhej nebyl, i když od chvíle, kdy jsem mu sáh na ruku, se drobátko změnil k horšímu. Oči, pokud se daly v tom roztřískaným obličeji najít, měl zavřený, jako by mu je někdo zatlačil, což se taky nejspíš stalo. Možná tím klackem tuhle na podlaze, kterej by moh bejt noha od stolu, jak už jsem dneska jednou bystře konstatoval.

Občanku neměl, legitku na tramvaj taky ne, pokud to nenosil v zadní kapse kalhot a neležel si na tom.

Obracet se mi ho nechťelo.

Měl na sobě takový běžný konfekční, trochu zmačkaný hnědý kvádro, ouzkou šlajfku kapánek v ofsajdu a límeček růžový košile pod tmavejma krvavejma flekama dost ušmudlanej. Na nohou starý červenohnědý maďary se šitíčkem, kdysi dávno bílý, teď zamazaným krémem a místama vypáraným. Neutrálně nahnědlý a krví splepený vlasy měl rozčuchaný, ale pravděpodobně to bejval havel, dnes už trochu nemoderní, s dlouhejma kotletama. Mohlo mu bejt snad pětadvacet, snad o něco víc nebo i míň. Nepřipadalo mi, že bysme se znali... Jenomže s takhle roztřískaným ciferníkem by ho ani táta nepoznal, i kdyby měl lepší paměť na ksichty než ten v tom fóru, jak toho kluka porazí cyklista – ale to sem nepatří. Zato sem docela jistě patří postřeh, že tu krve bylo jen trochu, jako kdyby se mu ledva spustila z nosu, a ne jako by mu někdo rozflákal hlavu na maděra. Závěr je samozřejmě jasnej – mláčení se odehrálo někde jinde.

Když jsem mu sáh do postranní kapsy saka, našel jsem tam zmačkaný lístky na tramvaj, vysypanej tabák a celuloidový pouzdro v hliníkovým rámečku se zakulacenejma rohama. Taky jsem podobný míval; v těchhle pouzdrech, průhlednejch z obou stran, se nosej studentský tramvajenky; z jedny strany se lepěj měsíční známky, z druhý je fotka a jméno majitele, kulatý razítko školy, podpis a číslovačkou natištěný dost velký čísla dvou tramvajovejch linek; když potřebujete tři, musíte si pořídít síťovku, což bejvá privilegium bohatších študáků a rodinnejch příslušníků tramvajáků z povolání. Já tam měl čtyřku a jedenáctku, tenkrát jezdila čtyřka jen do Zahradáku a jedenáctka měla konečnou v Olšinách, ted' už jezděj kapánek jinak – jenomže v tomhle pouzdře legitka na tramvaj nebyla...

Koukám, co to tam je, vypadá to jako fotka nějaký školačky – a hledme, hledme – najednou jsem věděl všechno.

2

Začalo to večer desátýho září na pondělní tramský slezině ve strašnický hospodě *Na Zastávce*, krz hostinskou Stehnovou známý jako U DVOUCH STEHEN.

Libuš Vondrovou alias House hned po prvním pivu přepadlo ale prej *fakt šílený* bolení hlavy; chvíli to hrdinsky přemáhala, dokonce si kvůli tomu dala kafe, jenže pak mi povídá, že asi bude nejlepší, když ji doprovodím domů, jelikož na ni lezou ty sakra dámský věci a nemá s sebou *tó* a vůbec si musí vzít dvě algeny a zalehnout. Tak jsem ji dovedl k nim před barák, dal jsem jí pusu na nos, a protože Vondrovi nebydlej od hospody daleko, zase jsem se tam vrátil.

Zatímco jsem House doprovázel, dorazila na slezinu *U Dvouch steh* Dženy z Karlína, kupodivu bez svojí obvyklý party Modra-vejch stínů – Ronyho, Chozého, Fina, Máry, Speciála a Maky.

Rony je jejich šerif podle hvězdy, zatímco blondatá, vytáhla a o něco starší Maky podle toho, jak se jí zrovna chce. Z celý party jí to pálí nejlíp, devátej rok hraje na piáno a propaguje ženskéj box. Vypadá to jako volovina, ale Maky to myslí vážně. S Ronym snad chodí, aspoň se to říká, ale znát to není... Speciál je výbornej kytarista a skládá vlastní tramský písne, který si pomalu získávaj

i ty konzervativnější trampy. Fin je trochu jednodušší a pokřikuje po holkách, zatímco Chozé, kterému se taky říká Španěl, je zase rád fotí. Holt jsou oba na ženský, každě trochu jinak.

Mára, kterýho jsem na slezině viděl možná třikrát za celou dobu, co tu partu znám (na silvestra to budou už dva roky), nebude narozdíl od ostatních tak přesvědčenej tramp jako spíš věčnej nápadník Dženy.

No a Dženy... v tý je věčnej zárodek problému; jako je Mára udělanej do ní, ona je zas udělaná do mě, i když by mi to sama nikdy neřekla; ale kdo ví, jestli se s tím nesvěřila Márovi, že k nám na sleziny chodí nerad. Holky si často udělaj důvěrníka milostnejch trablů zrovna z toho, kdo by pro ně sám cedil krev.

Já to kapánek tušil od začátku, ale nemyslel jsem si, že by si to Dženy opravdu nějak moc brala, dokud mi to jednou v hospodě na WC neřek Rony.

Tenkrát s nima zrovna nepřišla – mohla se totiž z domova trhnout na slezinu, jen když její rodiče byli na nějakým aktivu, plenárce, žranici, premiéře, zahájení, ukončení a podobně (oba měli funkce, ne že bych věděl kde – nejspíš v partaji, eróhá, ve Svazu přátel, jestli ne dokonce ve vládě). Že mě Dženy pozdravuje, povídal Rony takhle rovnou u vydehtovanýho žlábků, a já na to, že by si ji snad nemusel brát do huby zrovna tady – a ještě jsem plác něco o vůni fialek u horský bystřiny. A Rony povídá – dodnes jako bych to slyšel – abych si na Dženy dal bacha, protože je to přesně ta tichá voda, ze který se stane horská bystřina v tu ránu.

Tichá voda, to teda Dženy je. Jednou mě dokonce napadlo, že mluví tak nezvykle potichu, aby mohla mezi řádkama opřádat lidi kdovíjakým osudovým tajemstvím. Do takovýho tajemství, který slyšíte i neslyšíte, se propadnete jako do jiný dimenze a pak už jen klesáte (nebo stoupáte, ale v tom novým rozměru je to jedno) ke světlu, který jako přeludnej maják svítí na hranici nějakýho

dočista jinýho vesmíru, odkud se nikdy nikdo nevrátil. No prosím, klidně nevěřte, že mezi náma choděj čarodějnice; je to na vás.

Nechci vypadat, jako bych se snažil okecat, že jakmile přišla do hospody, já v tu ránu zapomněl na House, se kterou jsem v tý době chodil už dost dlouho a měl jsem (a pořád mám) tu holku rád, ne že ne. Nezapomněl jsem na to, a kdo by mi to chtěl přišít, ať si dá bacha na hubu. Na mou duši, ani by mě bejvalo nenapadlo vracet se do hospody, vědět, že tam Dženy je a že bude celej večer sedět na Housetiný židli...! Každý, kdo na něco hrál (jako třeba Mrožák, Sahara a dva kluci od Fordáka ze Zlatý plachty), najednou předváděl kousky jako u Drahoňovskejch, Džimák dělal rytmiku lžícema, a dokonce nemluvněj Bimbo, Housete brácha, kterej se tím pádem ocit vedle Dženy, se přitrouble křenil na celej lokál, jako by mu byla udělená pochvala, a lil do sebe jedno pivo za druhým.

Při zběžným pohledu má ovšem Dženy do čarodějnice hodně daleko a je to vcelku normální holka; mně je tak někam pod bradu, černý vlasy má ostříhaný trochu jako neostříhanej kluk a její velký kukadla jsou šedomodré, někdy trochu dofiálova. Často se červená a ty oči klopí. Není vyzývavá, jestli chápete, jak to myslím. Vypadá drobně a křehce a taky drobná a křehká je; vedle Bimba byla ještě o dost drobnější a křehčí.

Z druhý strany jsem seděl já; a bylo nabíledni, že po zavírací hodině bude na mně, aby Dženy bezpečně dorazila domů do Karlína.

Všecko ostatní, co se ten večer *U Dvouch stehen* dělo, není důležitý, zpívalo se, popíjelo a veselilo se jako obvykle (pomineme-li tu exhibici brnkálistů), dokud se do výčepu nepřiloudal taky obvyklej esenbák, kterému stará Stehnová natočila pivo na účet podniku za to, že může kapánek přetáhnout zavírací hodinu a nemusí nás hnát z hospody svinským krokem. Zatímco příslušník nasával opřenej zadkem o rantl výčepu, zaječela Stehnová: „Poslední pivo!“ a tak dále... Dženy se zvedla, já taky... esenbák se po ní podíval a odkašlal

si a hostinská mu povídá, že tu holčinu zná, a že ačkoli vypadá stěží na nějakých šestnáct, je jí už devatenáct. „No jo, když to říkáte vy,“ na to esenbák a mlsně na Dženy zamžoural.

Dženy se zeptala Stehnový, jestli si může zavolat; já to samozřejmě neslyšel, ale odvodil z toho, že hostinská na telefon na konci pultu ukázala prstem a Dženy si ho přitáhla, zvedla sluchátko a začala něco vytáčet.

Počítal jsem v kapse drobný, jestli mám na tramvaj, protože strčit Dženy do električky a jít domů, zatímco ona by se nakonec musela plácát sama kdovíjak temnejma uličkama Karlína, to nepadalo v úvahu. Dobrou, paní Stehnová... Ahoj, Džimáku! Mějte se... A Mrožák s kytarou na kšandě: „Na shledanou, na shledanou, možná že jednou budeš mou...“ A Dženy se lehce začervenala (jako obvykle).

Ve výčepu byla trošku tlačence, lidi s táckama v ruce platili a Stehnová inkasovala, až jsme se ocitli venku, a kromě pár domorodců jsme se rozcházeli na oba ostrůvky protilehlých tramvajových zastávek, který tam od sebe dělí křižovatka. Ahoj, ahoj...

„Hele, Biggles, můžu?“ zašeptala Dženy a strčila ručičku do kapsy mého supernového utíkáčku. Odešel mi historické montgomerák a povedlo se mi schrstit takové šikovné balonák-tříčtvrťák vojenského střihu. Stál mě majlant a do nějakého většího mrazu snad ani nebyl; zato jsem se zbavil máminejch vyčítavejch pohledů a tátovějch poznámek, že chodím jako vagabund.

Jo – tak teda Dženy se tichounce zeptala, jestli může, a tu ručičku mi šoupla do kapsy. Nejde o žádnou něžnou zdrobnělinu; její ruce jsou totiž samy o sobě něžný zdrobněliny, jako nakonec ona sama.

Hmátnul jsem do kapsy taky a povídám, že má ruce jako led. „To já takhle venku vždycky,“ na to Dženy.

„Proč nenosíš rukavice?“

„Já je nosím... ale dneska... vždyť je ještě léto.“

„Už nám to jede.“

Ostatní kolem se hrnuli na dávno vystátý místa, kde budou dveře, až tramvaj zastaví.

„Zrovna jsem ti chtěla říct –“

„Počkej až v tramvaji.“

Zesílila své pípání: „Biggles! Zrovna jsem ti chtěla říct, že jsem objednala taxík.“

U Stehnový jsem měl sekeru asi pětáctýřicet kaček a v kapse tak akorát na zejtrější sváču; pak už budu muset říct mámě *pošli, došly*... Hacafrak mě zruinoval, a ještě abych šetřil na zimník. A Dženy jako by mně viděla do hlavy: „Ty, Biggles!... já mám docela slušný kapesný, nedělej si starosti s prachama.“

„Zbytečný utrácení,“ zamumlal jsem.

Její ručička se mi v kapse zavrtěla. „Potřebuju bejt doma do půl dvanáctý. To bych tramvají nestihla, víš. Naši přijdou před půlnocí a táta je na mý courání po večerech dost háklivej.“

„Ty toho tak nacouráš.“

„No právě, není na to zvyklej.“

„No tak jo,“ povídám. „Já tu s tebou počkám.“

„Pojedeš se mnou,“ na to Dženy. „Zaplatím taxikáři, aby tě pak hodil zpátky. A nehádej se.“

Nehádal jsem se.

Tramvaj se rozjela.

Za oknem jsem zahlíd udivenej ksicht kamarádky Vrtule. Zamávala, ale bylo to jenom gesto, jaký zmizí dřív, než na něj stačíte odpovědět.

Chvilku nato přijel taxík, solidní šedomodrá volha neboli traktor ve fraku. Dženy na něj mávla, jasně, to my tu čekáme na objednaný taxi, a já byl docela rád, že mám nověj kabát. Vedle Dženinýho módního baloňáku v barvě cyklámen bych ve svým starým montgomeráku vypadal, jako bych ji někde ukrad a zrovna jen tak z hlavy počítal, kolik by to mohlo hodit na výkupným.

S taxikářem se dohodla sama, ten jenom kejvnul, pro něj to asi nebyla nijak složitá cesta. Sotva jsme zalezli dovnitř, zeptala se mě, jestli se může opřít, a na odpověď nečekala; pomyslel jsem si, co to na mě zkouší, ale Dženy nezkoušela nic. Opravdu se jen opřela a lehce přitulila, ani tu ručičku mi už do kapsy nestrkala, sem tam se jen mírně zavrtěla a baloňákem zašustila a třeba starostlivě řekla: „Ty musíš ráno brzo vstávat, že jo, Biggles!?!“

Já na to frajersky: „Jsem zvyklej.“

Nebo: „Byl to hezkej večer, že jo, Biggles!.“

A já: „No jo, fajn.“

Při těch předpůlnočně prázdných ulicích to celý netrvalo dýl než nějakých dvacet minut.

„Sem jste chtěla?!“ povídá najednou šofér a zastavil na rohu jakýhosi parku. „Mohu jsem vás vysadit až před domem, slečno.“

„To je dobrý, kamarád mě doprovodí,“ na to Dženy. „Počkáte tu na něj chvíli? Kdybyste ho pak moh hodit zpátky do Strašnic...“

„Zase tam?“

„Na Skalku. On vám řekne.“

„Jo. Tak zatím to máme...“

„I s tou Skalkou to bude –?“

„Podle toho, jak dlouho budu čekat.“

„Dlouho ne.“ Šoupla mu kilo. „To je dobrý.“

„Vřelý díky. Zatím otočím; budu stát támhle na druhý straně pod tím světlem, mladej.“

„Fajn. Hned jsem tady... že jo?“

„Jenom přejdem park.“

Zas mi zahákla ručičku o kapsu a mírně mě nasměrovala. Stačilo pár kroků a rozprostřela se nad náma spousta listí místama dožlutá rozzářeného, jak skrz něj prosvítalo pouliční osvětlení.

Minuli jsme nějaký lidi na lavičce, polohlasem si něco vykládali a kroužily tam červený světlušky cigaret. Pak ještě nějakýho debila,

ktorej Dženy drze posvítíl baterkou do obličeje... Dál už nebyl nikdo, jen nazelenalá tma. Potopili jsme se do ní a po pár krocích najednou jako by to už všední den nebyl.

Snad proto, že jsem to tam neznal, že jsem byl docela jinde...? Jako bysme šli lautr jiným světem, kam kromě nás nikdo jinej nepatřil...

Neřekli jsme si jediný slovo a cestičky pod našima nohama byly užší a užší, až ta docela poslední najednou skončila u nějaký prastarý a zbytečný zídky pod obrovským keřem s voskovéjma listama. Tam jsme se bezděčně zastavili a Dženy se ke mně zničehožnic přitiskla jako ke svý jediný záštitě v celým tomhle širým, ohavným a nepřátelským světě; a někdejší semifinalista armádního přeboru, ktorej to projel jen technickým k. o., když mu jistej Krbec otevřel obočí, najednou zapomněl nejen na všechny obranný finty, ale hlavně na všechny zásady a ideje a víry a já nevím co ještě; co víc bych o tom sakra povídal? Byly v tom vůně z ráje, melodie nebeskejch varhan, omamnej pokrm bohů i vanutí křídel archandělů, zkrátka to byla pusa jako hrom a dlouhá jako tejdén a my dva jako bysme k tý ztracený, dávno postavený zdi v křoví bejvali šli jen kvůli ní, protože jsme si nemuseli říkat – a taky neřekli – jediný slovo od chvíle, kdy jsme vystoupili z taxíku...

Sud' mě, spanilá čtenářko, opovrhni mnou, ctnostnej čtenáři; takhle k tomu došlo a já se můžu stokrát stydět a kát a zpovídat a házet stováka do kasičky v každým kostele, co jich je po Praze, dokonce můžu i sám sebe litovat. Došlo k tomu – a lze se už jen ptát, jestli jsem uviděl zblízka to světlo bludnýho majáku tam někde na pomezí vesmíru, odkud se nikdy nikdo nevrátil.

Nevím, co jsem tam viděl, ale já se vrátil.

Myslete si o mně, co chcete; nakonec jsem byl rád, že se to stalo právě takhle, jestli se to vůbec mělo stát; vinu jsme na tom nesli oba a oba jsme si možná odnášeli stejnou výčitku. Život je už takovej

a nic s tím nenaděláš; jen dočista vymyšlenej hrdina si může dovolit nechybovat a být čestnej až za hrob. Opravdickej chlap to má horší – a opravdicí ženská jistě taky. Kór taková, o který mi tehdy *U Dvouch steh*ň řek Rony, šerif Modravejch stínů, kterej ji musel znát líp: DŽENY JE PŘESNĚ TA TICHÁ VODA, ZE KTERÝ MÁŠ HORSKOU BYSTRINU V TU RÁNU. Taky že jo; měl jsem co dělat, aby mě nespláchla a neodnesla s sebou. Zdálo se mi, že bych měl něco říct, ale neřek jsem nic. Pozdějc, když jsem o tom přemejšlel, jsem došel k názoru, že jsem dobře udělal; jelikož bych bejval určitě řek nějakou pitominu.

Když jsem se vzpamatoval, viděl jsem už jen tak mezi listím, jak se Dženy vznáší přes trávník a pomalu splývá s klamnejma stínama... Něco na mě zavolala – nejspíš kouzelný zaklínadlo – její podpatky zaťukaly o dlažbu, pak tam někde na protějším chodníku zacinkala, trochu smíchem a trochu klíčem... a neviditelný domovní vrata se za ní zabouchly.

Chvíli jsem jen tak stál a civěl. Potom jsem se obrátil a pustil se stejnou cestou jako před chvílí; přesto nebyla docela stejná, protože narozdíl od té minulý vedla obyčejným světem. A já ji tak jako tak nevnímal a byl myšlenkama kdovíkde, jinak bych bejval musel slyšet aspoň něco.

Neslyšel jsem nic a cesta pro mě skončila, když mě zezadu někdo praštil přes kokos.

3

Musela to bejt řádná pecka a taky byl skoro zázrak, že jsem se pod stolem v tý kajutě neznámýho hausbótu vedle nebožtíka bez tváře z toho vůbec probral; a na všechno, co se dělo předtím, jsem si vzpomněl jen díky tomu, že jsem mu našel v kapse ten futrál s Dženinou fotkou.

Na tý fotce měla Dženy na krku řetízek s indiánem z broskvový pecky. Toho indiána vystrouhal přibroušenejma jehlovejma pilníčkama kamarád Kary v hospodě *U Dvouch stehén*, kde je vyráběl u piva jako na běžícím pásu a nezištně je rozdával holkám; pamatoval jsem si skoro přesně, kdy ho od něj Dženy dostala. Nemohlo to bejt o moc dýl než dejme tomu měsíc – snad šest neděl.

Na fotce byla ještě hezčí než ve skutečnosti...

Na zadní straně bylo napsáno:

Mám Tě ráda. Tvoje J.

Takový fotky na nošení v kapse si pořizují pubertáci, když se k smrti zamilují, a většinou je svejm láskám kradou. Dvě takový mám ještě doma v šupleti – jedna je tónovaná dohněda a druhá

dozelena. Tahle je černobílá, což znamená, že ji nemusí mít na svědomí právě Fotografie, komunální služby a tak dále.

Mám Tě ráda. Tvoje J. Hm. Pokud se to vztahovalo k našemu nebožtíkovi, musel někde být ještě někdo, kdo ho zatraceně rád neměl.

Povytáh jsem obrázek z pouzdra a očichal ho; bejvaj cejtít ob-
sahem holčičí kabelky, jak svou fotku většinou holky tahají s sebou,
aby jim ji dotyčnej zoufalec moh ukrást. Tahle nebyla cejtít ničím,
snad trochu tabákem rozsypaným v kapse, ze který jsem ji vytáh.

Strčil jsem ji do své kapsy a zamyslel se nad tím na pár vteřin.
Napadlo mě několikero řešení, mezi jinýma i pár těch dočista nej-
horších.

Pak jsem vzal z opěradla židle ten zelenej kabát (samozřejmě
byl můj; bejt to starej montgomerák, asi by se mi paměť bejvala vrá-
tila mnohem dřív), oblíknul jsem ho, vyšel jsem ven a dveře za se-
bou zavřel.

Pak jsem obešel kabinu k místu, kde chyběl ten kus zábradlí
a kde jsem si už při první obchůzce všimnul fošny položený mezi
zakotvenou lod' a něco jako dřevěný molo.

Překráčel jsem po fošně na druhou stranu a na kraji mola jsem
se ohlíd na šerej obrys lodi s barákem na palubě; přitom jsem si pře-
čet kdysi bílej nápis na boku lodního trupu:

BOUDA-LIBEŇ

Bezvadnej fór, no ne? Něco jako:

LUSITANIA-LIVERPOOL

A to trošku nelodní jméno? Inu – proč nepojmenovat hausbót *Bou-
da*, když to koneckonců bouda je?!

Obrátil jsem se k šífu zády a ušel po molu pár kroků. Nebylo delší než tři metry, možná ani to ne, a ústilo na placákama dlážděnou cestu přímo na navigaci. I když se mi zaplaťpánbu vrátila paměť, pořád jsem nevěděl, kde vlastně jsem a jak jsem se sem dostal. V mé paměti to zřejmě nikdy nebylo.

Kouknul jsem na ten metr vody u břehu, kterej jsem v mlze jakž-takž viděl. Plavaly na něm všelijaký klacíčky a lístečky, docela líně se otáčely v malejch vírech a zase z nich vyplouvaly na další cestu kdovíkam... Vltava v Praze není žádnéj dravej proud; ale i tak se dalo poznat, odkud a kam ta kalná voda teče. A já ve víře, že jsem v Libni – pokud jsem věděl, právě tam na mrtvejch ramenech řeky tu a tam kotvěj obytný lodě – jsem se pustil proti proudu směrem ke Karlínu. Někde za mnou jako by vycházelo slunce; mlha se začala zvedat, ale na druhéj břeh jsem ještě pořád neviděl – při mé znalosti zdejších končin by mi to ale stejně nijak nepomohlo, pokud na tom vůbec záleželo.

Ještě chvíli jsem šel a všechno bylo stejný: modrošedý placáky navigace pod nohama, tiše šplouchající řeka po pravici a špinavě bílá mlha po levici, ze který se duchovitě nořily a zase v ní mizely obrysy kdovíčeho – snad ohrad, snad baráků a taky stromů a keřů. V jednom místě se mi zazdalo, že tam uhýbá nějaká cesta; zkusil jsem tam odbočit, ale nakráčel jsem rovnou do černýho bezu. Najednou za ním někdo kejchnul, tak povídám *pozdrav pánbu* a v mlze se objeví šouravej důchodce. Dejžto, povídá. Taky na houby? Přišlo mi to jako fór a musel jsem se zasmát, dokud jsem nezmerčil košík, kterej měl v ruce.

„Tady – a houby?!“ řekl jsem.

„Ale jo, proč ne,“ nato děda. „Špičky travní, mladíku. Dobrý, vonavý, do polívky náramný.“

„Tak hodně úspěchů.“

„Tady vždycky.“ Potěšeně se zatlemil. „Někdy najdu i žampion neboli pečárku.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Bouda**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.